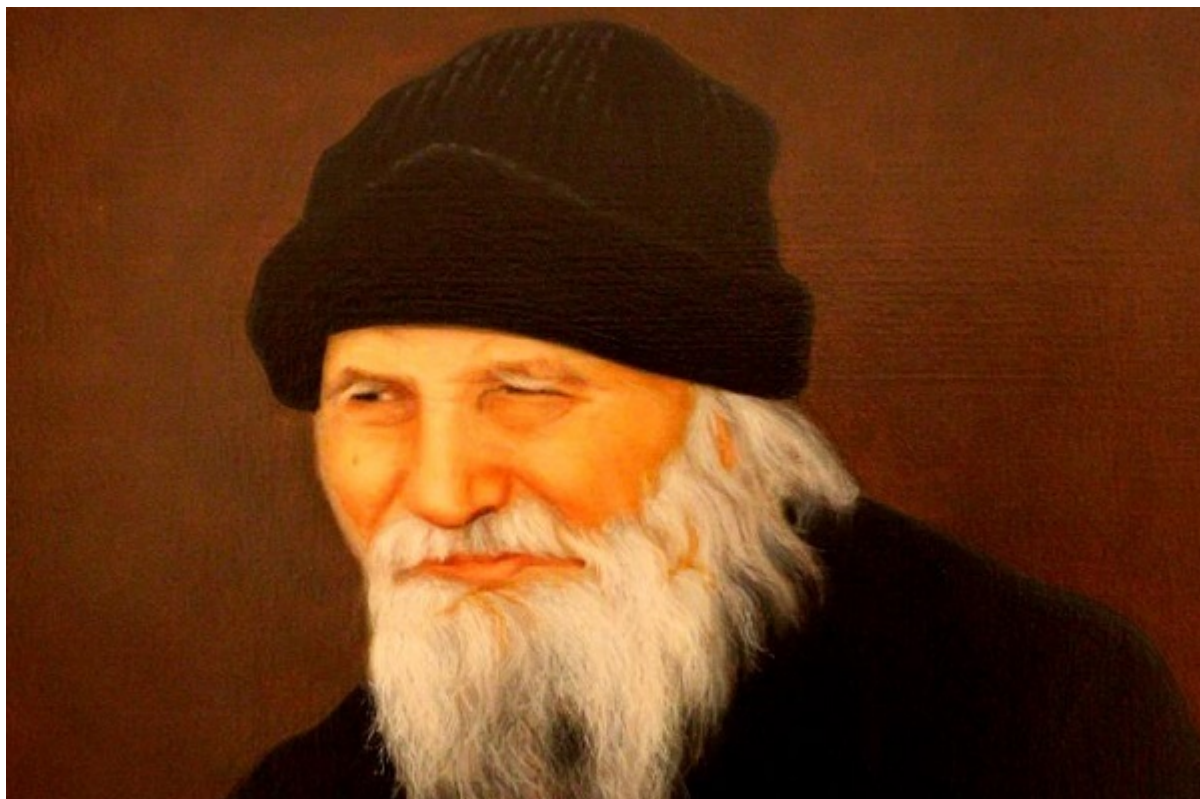

Οι αναμνήσεις μου από τον Γέροντα Πορφύριο (Πρωτοπρεσβύτερος Χριστόδουλος Χατζηθανάσης)

/ [Πεμπτούσια](#)

Δύσκολο πράγμα να μιλήσει κανείς για τον Γέροντα Πορφύριο. Και είναι δύσκολο, γιατί όπως ξέρουμε και όπως γνωρίζουμε, ο γέροντας ήταν ένας Άγιος και μάλιστα πολύ μεγάλος Άγιος της Εκκλησίας μας και εμείς είμαστε πολύ μικροί και πολύ αδύναμοι για να μπορούμε να τον κατανοήσουμε και να σας μεταφέρουμε μερικά από αυτά τα πράγματα που νιώσαμε κοντά του. Πριν πω οτιδήποτε άλλο, θέλω να σας πω κάτι· όταν είχε κοιμηθεί πια ο Γέροντας Πορφύριος, είχα μια φορά ανέβει στο Άγιον Όρος και συνάντησα τον π. Εφραίμ τον Κατουνακιώτη ο οποίος υπ' όψιν δεν είχε συναντήσει ποτέ τον π. Πορφύριο προσωπικά, παρ' όλο που το ήθελε, αλλά δεν τα κατάφερε. Όπως ο ίδιος έλεγε, «δεν μπόρεσα βρε παιδί μου, ήμουν άρρωστος». Μου είπε, λοιπόν, μια φορά ο Γέροντας Εφραίμ: «να ξέρεις παιδί μου, ένας πατήρ Πορφύριος γεννιέται κάθε εκατό-διακόσια χρόνια στην Εκκλησία». Αυτό μας δίνει και μόνο να καταλάβουμε ποιό ήταν το μέγεθος του πατρός Πορφυρίου.

Είχε όλα τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και όταν λέω όλα τα θαύματα έκτος από ένα που μπορεί να είχε γίνει, αλλά δεν είχε πέσει στην αντίληψή μου, επομένως δεν μπορώ να το πω. Δεν είχα δει ανάσταση νεκρού. Όλα τα άλλα τα είχα δει. Ιάσεις από κοντά, μακριά, παρελθόντα, μέλλοντα, τα πάντα, ήτανε ανοιχτό βιβλίο, όχι στον Γέροντα Πορφύριο, στο Πνεύμα του Θεού το οποίο τον φώτιζε. Είχε και όλες τις αρετές. Είχε αγάπη, είχε ταπείνωση, είχε προσευχή, είχε ελεημοσύνη, θυσία, πίστη, υπακοή, υπομονή στις αρρώστιες και όλες τις άλλες αρετές που ακούμε, τη διόραση και τη γνώση των πάντων. Θα σας διαβάσω στο τέλος από τη Σοφία Σολομώντος ένα κομμάτι, το οποίο περιγράφει ποιά είναι τα χαρίσματα που αποκτά ένας άνθρωπος όταν πάρει το Άγιο Πνεύμα. Αυτό δεν το βρήκα μόνος μου. Το είχε υποδείξει κάποτε ο πατήρ Πορφύριος και το είχα διαβάσει. Θα σας μιλήσω πολύ σύντομα γιατί, όπως είπε και ο Σεβασμιώτατος θα μιλάμε ώρες ατελείωτες γι' αυτά τα οποία συνέβησαν και είδαμε κοντά στον π. Πορφύριο.

Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, να μιλήσουμε κατ' αρχάς για την αγάπη του. Να σας εκφράσω μιά-δυό πράξεις αγάπης του: Μιά μέρα μου λέει: «Ξέρεις; Συγκινούμαι πάρα πολύ που έρχονται οι άνθρωποι να εξομολογηθούν και προσπαθούνε να σώσουνε με την εξομολόγηση την ψυχή τους». Δεν τους έβλεπε σαν αμαρτωλούς, δεν τους έβλεπε σαν παραστρατημένους. Τους έβλεπε σαν ανθρώπους που τους αγαπάει ο Θεός, σαν ψυχές που τους αγαπάει ο Θεός και προσπαθούν να σώσουν την ψυχή τους. Δεν έβλεπε τις αμαρτίες.

Αγαπούσε τα πουλιά, τα ζώα και τους παπαγάλους. Όπως ξέρετε και πολλοί θα έχετε δει όσοι έχετε πάει στη Κελλάκι του, εκεί ο παπαγάλος ο οποίος ζει ακόμη μέχρι σήμερα και τον οποίο είχε εκπαιδεύσει με όλη τη σοφία που είχε και μιλούσε και όχι μόνο μιλούσε, έπαιζε μαζί του, του πετούσε το μαντήλι του και ο παπαγάλος το πέταγε πίσω, το ξαναπετούσε και το πέταγε πίσω και τον ρωτούσε και απαντούσε και είχε μάθει να λέει «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με» και άνοιγε ο παπαγάλος το κλουβί μόνος του και έμπαινε μέσα όταν τού 'δινε διαταγή. Και μια άλλη φορά ο παπαγάλος κάτι του έλεγε και μου λέει· «μη τον κοιτάς ντρέπεται. Γύρισε από την άλλη μεριά και τότε θα μιλήσει». Έβλεπε τέτοια πράγματα που εμείς είναι αδύνατο να τα καταλάβουμε.

Είχε, όμως, και την κορυφαία των αρετών την ταπείνωση. Όταν μιλούσε για θαύματα και έλεγε, «εγώ έχω δει πολλά θαύματα στη ζωή μου», έλεγε, ότι «ο Θεός επέτρεπε τα θαύματα για να γίνω εγώ καλός. Να τα βλέπω, να ταπεινώνομαι και να γίνω εγώ καλός». Δεν έλεγε ότι εγώ είμαι σπουδαίος. Ή κάπου άλλου έλεγε, «εγώ πήγα εκεί πέρα και με πήρανε από καλό, όχι ήμουν καλός, με πήρανε από καλό».

Να σας πω και κάτι άλλο, μια ιστορία με τον Γιώργο τον Παπαζάχο, πολλοί τον ξέρετε από σας, ένα σπουδαίο καρδιολόγο και αρετής μεγάλης άνθρωπο. Μια μέρα τον παίρνει τηλέφωνο ο π. Πορφύριος και του λέει: «Γιωργάκη, Γιωργάκη εμείς οι δύο θα πάμε στην κόλαση». «Γιατί Παππούλη;» λέει ο Γιώργος. «Γιατί κοίτα να δεις! Εμένα έρχονται εδώ μου φιλάν τα χέρια, μου λεν είσαι άγιος, εσένα έρχονται εκεί δεν τους παίρνεις λεφτά, σου λένε τι καλός που είσαι γιατρέ μου! Και οι δύο στην κόλαση θα πάμε». Βλέπετε δεν είχε καμία εμπιστοσύνη στην αρετή του και στα έργα του. Θυσιαζότανε, γιατί η αγάπη είναι πάντα θυσιαστική και ο Παππούλης θυσιαζότανε.

(συνεχίζεται)